

– Донеси я! – извика Ейми Уайлд и хвърли пръчката с всички сили.

Териерът Хилтън се втурна по плажа след нея. Ейми го наблюдаваше, но след това необичаен шум откъм небето привлече вниманието ѝ и тя вдигна глава. Над морето към остров Клеймъркин летеше хеликоптер.

– Погледни го! – каза Ейми на Хилтън, който пусна пръчката в краката ѝ. – През цялото време се снижава и скоро ще е над пристанището. Ще се приземи на острова.

– Ще кацне на игрището – изджафка Хилтън. – Да отидем да гледаме!

Той заряза пръчката и хукна през

пясъка. Ейми затича след него. Изкачи стълбите до крайбрежната улица, после зави по една тясна алея. Когато стигнаха до игрището, хеликоптерът кръжеше над него.

Сега Ейми можеше да го огледа по-добре и забеляза червения кръст на борда му. После видя и линейката, която чакаше в ъгъла на игрището. На известно разстояние от нея се бе събрала група хора, които чакаха

да разберат какво става. Край тях седеше мърляв раиран котарак, който се взираше в машината в небето и не отместваше поглед от нея.

– Удивително нещо са хеликоптерите! – измяука той към Ейми и Хилтън, когато те се приближиха до него. – Страхотно нещо!

Всеки друг човек би помислил, че котаракът просто мяука. Но не и Ейми. Благодарение на вълшебната верижка, която носеше на врата си, тя разбираше всяка негова дума. Наведе се и го погали по главата.

– Здравей, Айзъмбард! Знаех си, че ще си тук.

Хеликоптерът се снижи още и двигателят му изрева силно.

– Слушай! Чуй цялата тази мощ! – опита се да надвика шума Айзъмбард.

– Слушаме – изджафка Хилтън. – Нямаме друг избор.

Силната въздушна струя от витлото разроши козината му и задърпа тениската на Ейми. Щом колелата докоснаха земята, шумът на двигателите започна да затихва и витлото започна да се върти все по-бавно.

Айзъмбард се любуваше на машината с блеснали очи, но Ейми се интересуваеше много повече от носилката, която свалиха от линейката. На нея лежеше момче с къдрава червена коса. Ейми го позна веднага.

– Това е Том Брек от нашия клас!

Ейми махна, но Том не отвърна на поздрава ѝ. Той лежеше, без да помръдне, докато парамедиците носеха носилката през тревата на игрището. Не помръдна и когато те вдигнаха носилката и я качиха на хеликоптера.

Майката и бащата на Том също се качиха и летците затвориха вратата. След това двигателите отново зареваха и хеликоптерът се издигна във въздуха. Айзъмбард замърка от възхищение, докато гледаше как се отдалечава.

Ейми много се разтревожи. Беше свикнала да вижда Том да тича по игрището след топката, а на носилката той беше съвсем различен – преbledнял и безмълвен. Дали щеше да се оправи?

На другия ден, когато отиде на училище, Ейми все още не знаеше отговора на този въпрос. Не го знаеше и никой от съучениците ѝ.

Тяхната класна, госпожа Деймсън, изчака, докато всички седнат по местата си. След това изпляска с ръце и каза:

– Моля за тишина! Предполагам, че повечето от вас знаят, че вчера откараха Том в болница на континента. Паднал е от дърво и се е ударил много лошо.

– Така значи е пострадал – измяука училищният котарак Айнщайн и се отърка в краката на Ейми. – Айзъмбард ми разказа за хеликоптера.

– Предполагах, че няма да пропусне – измърмори Ейми съвсем тихо, за да я чуе само персийският котарак.

Способността ѝ да говори с животните беше тайна, която никога не биваше да разкрива.

– Том ще се справи – продължи госпожа Деймсън и извади от чантата си голяма поздравителна картичка с надпис „Оздравявай!“ – Кракът му обаче е счупен, ударил е и главата си. Мисля, че ще се зарадва много на нашата подкрепа, затова ви предлагам да му изпратим тази картичка и всички да я подпишете.

Всички завикаха одобрително и заръкопляскаха. После картичката започна да обикаля от чин на чин, а госпожа Деймсън заговори отново.

– Докато се подписвате, можем да помислим какво да направи класът ни на училищния панаир. Парите, които ще съберем, можем да предадем на въздушната Бърза помощ, за да им благодарим за онова, което

направиха за Том. Господин Плимстоун е съгласен. Някой има ли други предложения?

– Да отгледаме растения и да ги продадем! – вдигна ръка Ема.

– Предложението е добро – каза госпожа Деймсън, – но нямаме толкова време. До панаира остават по-малко от две седмици.

– Може да направим томбола – предложи Вероника.

– Това е скучно – извика Натан и сбръчка нос с отвращение. – Да направим щанд, където хората ще плащат, за да хвърлят мокри гъби по учителите.

Няколко момчета закимаха, но госпожа Деймсън се ужаси.

– Не смятам, че идеята е добра. И изобщо не е подходящата атракция. Трябва ни нещо, което да се хареса на всички.

– Всички харесват надбягванията – каза Джейд.

– Много е забавно да отгатваш кой ще победи – подкрепи я Джоузи, нейната близначка.

Ейми тъкмо пишеше името си на картичката. Спря по средата и вдигна глава.

– По време на летния панаир в предишното ми училище правехме надбягвания на магарета.

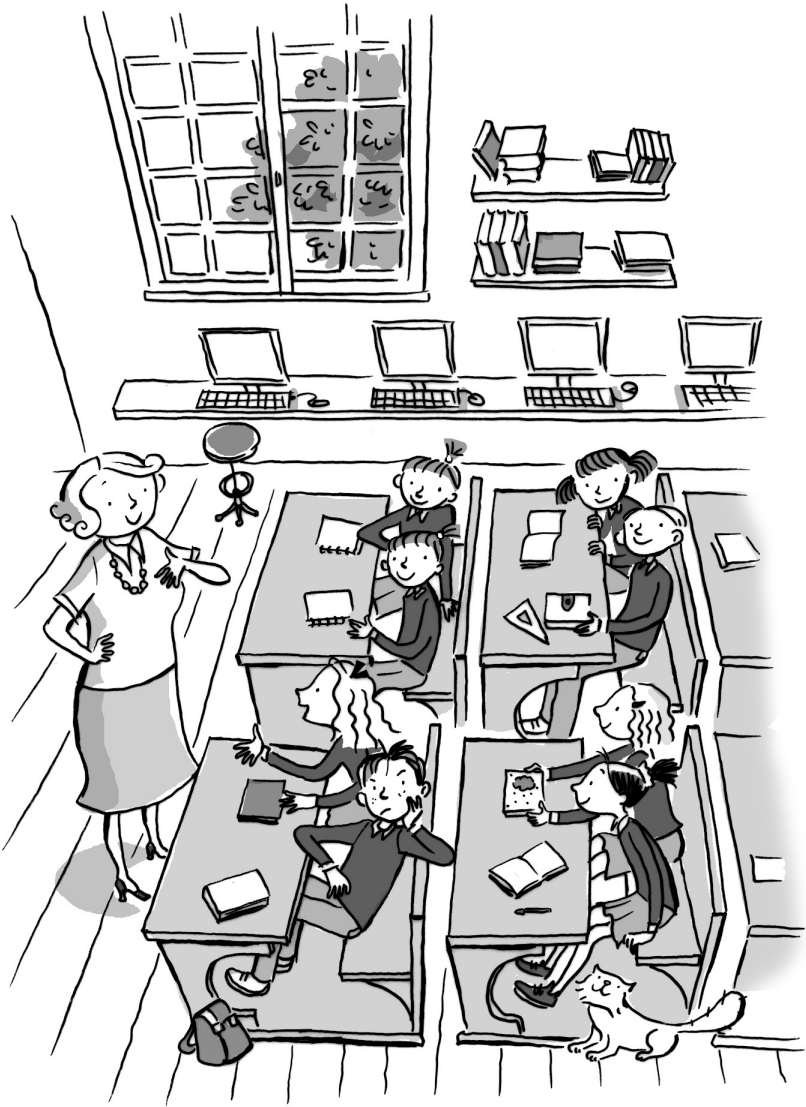
– Ще бъде страхотно! – подкрепи я Вероника. – Всеки, който иска да отгатне победителя, ще плаща. Онези, които са познали, ще теглят жребий за голяма награда.

Натан се изкиска презрително.

– Накарай момичета да ти дадат идея, та да се наслушаш на глупости – сви уста той.

– Не е нужно да си груб – смъмри го госпожа Деймсън. – Планът на

Вероника за набиране на средства е отличен.

– Но надбягването с магарета не е – упорстваше Натан. – На острова има само едно магаре. Няма да е особено интересно да се гледа как старият Сивушко куцука сам-самичък.

Лицето на Ейми почервения. Трябваше сама да се сети за това.

– Не е задължително да участват точно магарета – не отстъпи тя.

– На континента гледах надбягвания на фретки – каза Люк. – Знаете ли, че фретките всъщност тичат много бързо?

– А да не би ти да имаш фретка*? – прекъсна го рязко Натан. – Или някой друг?

Люк поклати глава, а също и всички останали.

– О, боже! – възкликна госпожа

* фретка – декоративно порче, домашен любимец (бел. на прев.)

Деймсън. – Идята за надбягване май няма да проработи.

– Страхотно! – потри ръце Натан. – Да се върнем тогава на мокрите гъби.

Ейми обаче не искаше да се предава. Мисълта ѝ заработи трескаво – на острова не можеше да няма никакви подходящи животни. Идеята я осени внезапно.

– Може да направим надбягване на овце! – извика тя. – Знам откъде може да вземем овце.

– Надбягването ще е страхотно! – засия Люк. – Много по-интересно, отколкото с фретки!

– Всички ще искат да гледат надбягване на овце – кимна Джейд.

– Ами да, никой няма да е гледал подобно нещо преди – кимна и Джоузи.

– Аз не съм – каза госпожа Деймсън. – И така, който мисли, че идеята на Ейми е най-добрата, нека вдигне ръка.

Класът гласува 14 към 1 за надбягването с овце. Само Натан смяташе, че идеята не е добра.

– Овцете са глупави – каза той саркастично. – Никога няма да ги накараш да правят това, което искаш.

Ейми се надяваше, че Натан не е прав. Ако беше, тя щеше да разочарова и да провали всички.